

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Davidis Regii Prophetae Psalterivm

Moritz <Hessen, Landgraf>

Smalcaldiae, 1593

VD16 B 3258

Psalmvs LXXVIII. Attendite popule meus legem &c.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68864](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-68864)

*Tu Deus es, qui mira tuis, & grandia praestas:
In populis clarent robora nota tuis.
Tu populum clypeo seruas, dextraq; potente,
Semine prognatum, magne Iacobe, tuo.
Flumina te cernunt, Deus, et terrore tremiscunt,
Horruit & liquidas infima abyssus aquas.
Et larga imbrifera fundebant fluminanubes,
Horrendum tonitru nubila regna dabant.
Fulgentes radii curru super aethere vecti
Ante eunt arcus spicula missa truci.
Auditur tonitrus cælo, micat ignibus aether,
Terra metu subito territa contremuit.
Per maria alta tibi strata est via, tutus ut ires,
Semiaq; in fluuiis firma parata tibi.
Ut sol cum flauis radiis transcurrit aristas:
Sic pedis apparet iam nota nulla tui.
Sicut oves Pastor, populum sic, Maxime, ducis,
Per fidum Moisen, perq; Aaron apium.*

PSALMVS LXXVIII.

Attendite popule meus legem &c.

M Popule, ausculta, faciles mibi commoda &
Percipias oris verba diserta mei. (aures,
Atten-

Attentusq; audi sapientia dicta virorum,
Prisorum referam fortia facta Ducum.
Qua partim auditu, partim experientia habemq;
Et quacunq; patres commemorare solent.
Ne soboles nostra hac, & qui nascentur ab illa,
Ignorent, cunctos qua benè nosse decet.
Vt siat Domini laus, miraq; gloria nota,
Quam præsens populo præsttit usq; suo.
Fædus Jacobi natis sanxitq; deditq;
Legem, quam doceant, præcipiantq; Patres.
Posteraprogenies quam discat ametq; nepotum,
Ex his proueniens seraq; posteritas.
Indeq; nascentes pueri, venturaq; secla,
Vt narrent longa hac facta Dei serie.
Vt nunquam obliti, Dominus qua fecerit ipsis,
In solo ponant spemq; fidemq; Deo.
Perfida ne fierent soboles, semperq; rebellis,
Quales ipsorum sepe fuere patres.
Quorum non stabiles habuerunt pectora motus,
Nec tibi cor verè, Ioua, fidele fuit.
Pugnantes temere, ut quondam de germine Ephra-
Progeniti, in bello terga dedere fugæ. (im
His licet armatis arcu mittente sagittas

In celeri cursu, spes fuit una super.
Fœder a sancta Dei non seruauere rebelles,
Præscripto legis diffona vita fuit.
Immemoresq; fuere operum, quæ patribus olim
Miranda exhibuit, pro bonitate sua.
In regno Ægypti, patribus spectantibus horum,
In regione Zoan facta stupenda dedit.
Per mare diuisum sicco pede duxit euntes,
Quando instar muri stabat utrinq; latus.
Sole vehente diem, nubes defendit ab æstu,
Flammaq; nocturno tempore duxit eos.
Disrupit rupes, iam deficentibus undis,
Vt biberent pleno gutture fontis aquas.
Cautibus è duris descendere fecit E^g undas,
Æquantes cursu flumina magna suo.
Cum nihilominus adiicerent offendere Iouam,
Per loca sola, E^g quæ tristis Eremus habet.
Tentantes Dominum labiis E^g corde maligno,
Poscebant epulas, luxuriante gula.
Impia cum iacerent verba hæc: poscit nè Iehoua
Mensam in deserto sternere pane grauem?
Esto, dedit celsis manantes rupibus undas,
Pro populo effundens flumina larga suo.

At da*

At dare non poterit Cereris, non dona Lyai,
Num poterit carnes suppeditare Deus?
Quaecum perciperet Dominus, non distulit iram,
Isacidum accedit castra sed igne suo.
Promittente Deo auxilium, quod credere nollent,
Nec Jouam colerent speq; fideq; sua.
M^{ag}andauit residens super alta volumina cœli,
Expandit portas nubila claustra suas.
Manna super faciem terræ, ceu semina, sparsit,
Cœlesti populum pascere pane parans.
Angelicumq; cibum cœlo dimisit ab alto,
Cum saturaret eos, diffugiente fame.
De cœlo Eoum ventum demisit & idem,
Commouit Zephyros cunctipotente manu.
Utruerent carnes, pluuii & vel pulueris instar,
Isacidis volucres innumer asq; daret.
Castrorum in medio, ceciderunt undiq; carnes,
Quà sibi quisq; suas constituere casas.
Explèruntq; famem dapibus, volucrumq; sapore,
Ventri indulgentes, delitiosa cohors.
Lauticiis impleta gula est, vix mensa remota,
Nec cibus in stomacho sat benè coctus erat:
Accelerans subitò diuini numinis ira,

Prostrauit proceres gentis, Iuda, tua.
Nil tamen his moti pœnis peccata resumunt
Pristina, spernentes facta stupenda Dei.
Propterea is sae dedit hos succumbere morti,
Promissa indignos commoditate frui.
Immites quorum Parca dum staminarumpunt,
Infelix illis vita breuisq; fuit.
Quando dabat letho Deus ipso, protinus illum
Quærere sunt soliti, & voce rogare sua.
Mane recordati, fuerit quod Ioua redemtor,
Arx, rupes, clypeus, praesidiumq; suis.
Blandiri ore suo & labiis mendacibus ausi
Huic, colerent facta quem pietate, Deo.
Ipse tamen clemens illis ignouit & aquis,
Sustinuitq; malos, & supereffe tulit.
Imò sape suam leniuit molliter iram,
Accendi quoties cæperat illa nimis.
Cum reputaret eos carnem esse & spiritum, in au-
Qui semelexhalans, non redditurus, abit. (ras
Est quoties iustas in Eremo motus adiras,
Quem populi effecit culpa dolore, Deus?
Ceu canis ad vomitum, gens hac quam sape reuer-
Irritans Dominum, deficiendo, suum. (sa est?
Imme-

Imm̄emor atq; manus, redimentis ab hostibus ip-
Temporis ac Iouæ, quo benè sensit opem. (Sam,
Quas per Niliacæ dederit miracula terras,
Quanta etiam in terra, facta stupenda, Zoan.
Cum fluuii ipsorum manarent sanguine fædo,
Nec reliqua vlla essent, qua biberentur aquæ.
Cumq; daret bruchum et populantem cuncta locu-
Atq; omnis nocuas bestiolas generis. (Sam,
Vt popularentur satalata, boumq; labores,
Vastantes culti nobile germen agri.
Grandine concreta cùm sterneret undiq; vires,
Cum teneras moros laderet imbre graui.
Cum lapide ignito pecora atq; armenta feriret,
Sterneret horrisono fulmine quando greges.
Mitteret ac in eos socium cacodæmonis agmen,
Fra, odio, ac fremitu, et cuncta furore replens.
Cumq; ira indulgens non vita parceret horum,
Sed primum pecudes peste perire sinens.
Postea primigenas Ægypti cæde tremenda,
Sustulit in veteris posteritate Chami.
Sicut oues notum sectantur voce Magistrum:
Sic duxit populum per loca vasta suum.
Securum E' tutum per mille pericula duxit,

Nilicolas rapidis dum mare mersit aquis.
Donec eam ad pactam perduxit fædere terram,
In montemqs sacrum, quem sibi iure dicat.
Expulit ante ipsos hostem gentemqe prophanam,
Regna suo populo ut, sorte fauente, daret.
Isacidas habitare tribus tunc iusit in illis
Vrbibus, unde fuit pulsâ inimica manus.
Horum non memores irritauere Iehouam,
Pacta prophanantes, quæ Deus instituit.
Retrò abidere patrum vestigia praua secuti,
Spernentes Domini dogmata sancta sui.
Immemores pacti studuerunt fallere dictis,
Ceu fragiles arcus, queis leuis imber obest.
Commouere Deum, montana idola colentes,
Iratum meritoqs hunc habuere suo.
Talibus auditis, flammata excanduit ira,
Et populum à patria fecit abesse procul.
Quin \mathcal{E} cum fremitu Siloia templa relinquens,
Deseruit sanctis tecta habitata prius.
Tunc populi vires obscuro carcere clausit,
Et maiestatem transfult hostis atrox.
Mactari gladioqs suos permisit, \mathcal{E} ingens
Hæredem Domini abiecerat ira suum.

Ignis

*Ignis edax iuuenes consumsit Marte potentes,
Flebilis ac vidua turturis instar erant.
Presbyteros cædens gladius consumsit acutus,
Nec viduis licuit flere, dolere, queri.
At Dominus somno quasi manè excitus ab alto,
Non secus ac Heros cum mera vina babit.
Perculit hostiles turmas in parte pudenda,
Atq; ignominia non abeunte notat.
At tua dum reprobat negligens tentoria, Ioseph,
Reicitatq; tuam Ioua, Ephraime, tribum.
Elegit fortem præstanti pectori Iudam,
Deliciasq; suas, tecta Sionis amat.
Extruxit loca sancta, Sion in montibus altis,
Quæ non sunt aliquo præteritura die.
Anteferens aliis Dauidem, quem sibi seruum
Ex stabulis ouium ad regia sceptra tulit.
De grege lactenti hunc selegit: ut agmina Iacob
Vtq; Israël is pasceret ipse gregem.
Quem sibi commissum studio rexitq; fidelis,
Pectoris & pauit pro integritate sui.*

PSALMVS LXXIX.

Deus, venerunt gentes in &c.

Ethni.